

Arrest

nr. 181 963 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige tweede asielaanvraag volharden in de asielmotieven die ze hebben aangebracht in het kader van hun vorige asielaanvraag, met name de problemen van verzoeker met politie en gerecht in Nepal omwille van zijn politieke activiteiten en de problemen die zijn familie kent met de maobadi. Verzoeker voegen hier nog aan toe dat momenteel twee rechtszaken tegen hem lopen. Verzoekster voert nog een persoonlijke vrees aan, met name een vrees vermoord te worden door de smokkelaar die haar in 2009 naar hier bracht en die haar misbruikte.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 7 september 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof gehecht wordt aan de door hen aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten, (ii) geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde problemen met de Nepalese autoriteiten (omwille van verzoekers activiteiten bij het NC en zijn kritiek op Gyanendra) en hun beweerde problemen met de Maobadi, gelet op de gewijzigde situatie in Nepal, en (iii) de situatie in Nepal op dit moment niet langer van aard is dat er sprake is van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Deze beslissing en beoordeling in hoofde van verzoeker werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 5186 van 19 december 2007. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers geen documenten neer. Wel zijn ze in het bezit van hun huwelijksakte.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen beweerde vervolgingsfeiten, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers blijven in hun verzoekschrift in gebreke de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze te weerleggen. Ze beperken zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en weiden in algemene zin uit over de discriminatie en de slechte socio-economische omstandigheden in Nepal, zonder dit evenwel op hun eigen situatie te betrekken. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier duidelijk in gebreke. In zoverre verzoekers voorhouden dat de problemen sinds de aardbeving nog altijd niet zijn opgelost, wijst de Raad er op dat dit motief geen enkel verband houdt met de criteria in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch valt deze gebeurtenis onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, zelfs al wordt de definitie van subsidiaire bescherming ruim geïnterpreteerd. De Raad wijst er op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoekers concreet aangetoond.

Verder brengen verzoekers geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. als volgt: "Aangaande de door verzoeker aangehaalde problemen in de Terai, merkt de Raad op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18: "landeninformatie"), blijkt dat deze incidenten zich voornamelijk voordoen in een achttal districten in het oosten van de regio. Het district Chitwan, waaruit verzoeker afkomstig is, valt hier niet onder. Verzoeker brengt bovendien geen elementen bij die kunnen aantonen waarom hij zich niet elders in Nepal, bijvoorbeeld in de hoofdstad Kathmandu, zou kunnen vestigen. Gelet op de vaststelling dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake is van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980 (zie punt 4.2), het bestaan van een intern vluchtalternatief en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

Zo verzoekers voorhouden over geen netwerk te beschikken vermits de familie van verzoeker nog steeds wordt lastig gevallen door de problemen en politieke activiteiten van verzoeker, dient er op te worden gewezen dat deze beweerde problemen omwille van zijn politieke activiteiten ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk voorhouden omwille hiervan geen netwerk te beschikken in Nepal. Wat er ook van zij, verzoekers brengen geen concrete elementen bij die aantonen dat de gedane vaststelling in het kader van hun vorige asielaanvraag, met name dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake is van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, niet langer juist is.

4.2. In de mate verzoekers voorhouden dat er geen rekening gehouden werd met het belang van hun kind, benadrukt de Raad dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kind bij een terugkeer naar Nepal moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienen hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de

asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt geenszins dat ze enige problematiek in verband met hun kind hebben aangebracht als reden waarom ze hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom ze niet zouden kunnen terugkeren.

Waar verzoekers menen dat zij in geval van terugkeer naar Nepal gescheiden zullen worden van hun kind die wel in België kan blijven, wijst de Raad er op dat deze vrees onterecht is daar kinderen in aanwezigheid van hun ouders het verblijfsstatuut van hun ouders volgen. Bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen geen enkele invloed hebben op hun gezinsleven. De betreffende beslissingen houden enkel in dat verzoekers hun asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers van hun kind worden gescheiden. De door verzoekers geciteerde rechtspraak is te dezen niet dienstig daar in casu geen verwijderingsmaatregel wordt genomen.

5. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 december 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij geen nieuwe problemen hebben, maar dat er nog altijd 2 rechtszaken lopen tegen verzoeker, en dat zij uitvoerig hebben uiteengezet in het verzoekschrift waarom zij een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend. Zij lichten toe dat zij respectievelijk 10 en 7 jaar in België verblijven, Kathmandu overvol is, de veiligheidssituatie zeer slecht is, en zij waarschijnlijk geen accommodatie en steun zullen vinden, temeer zij behoren tot een minderheidsgroep en intussen samen een kind hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 december 2016 opgenomen grond. De verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het beknopt herhalen van de redenen van hun asielaanvraag alsook enkele van de in hun verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen en hypothesen, zonder echter concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS